

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: M.G.*, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, bytem ..., *zastoupeného: JUDr. Petrem Novotným*, advokátem, se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 6.9.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2017, č.j. OAM-100/LE-LE05-LE24-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 6.9.2017 a jejím doplněním ze dne 2.10.2017 se žalobce domáhal přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2017 č.j. OAM-100/LE-LE05-LE24-2017*, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť lze mít za prokázané, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt. Je tak současně dána i důvodná obava, že v případě jeho návratu do vlasti bude reálně ohrožen na svém životě, a to s ohledem na riziko nuceného odvodu do armády (na základě povolávacího rozkazu) a následné riziko nasazení do bojových operací. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v České republice (dále jen **ČR**) právě z důvodu, že se bojí návratu do své domovské vlasti v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Po návratu na

Ukrajinu by s největší pravděpodobností musel nastoupit do armády a jít válčit, proto má strach o svůj život. Navíc chce zůstat v ČR i z důvodu pokračování soužití se svou družkou M.P., státní příslušnicí Slovenské republiky, trvale bytem ... Žalobce je tak současně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, když se svou družkou dlouhodobě pobývá ve společné domácnosti a v této souvislosti poukázal zejména na § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.

Žalobce dále uvedl, že vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v jeho domovské zemi nepolevuje na intenzitě, když jsou i nadále hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, tak i mezi civilním obyvatelstvem. V této souvislosti upozornil na informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), který jednoznačně konstatuje, že na Ukrajině i nadále přetrvávají nárazové vlny konfliktu, což způsobuje špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Za současných okolností podle žalobce nelze Ukrajinu označit za bezpečnou zemi původu, když faktické boje probíhají převážně ve východní části země, odkud pochází (a kde naposledy žil). Proto je v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí jednoznačně přesvědčen o tom, že návratem na Ukrajinu by byl v současné době reálně ohrožen jeho život, a to v důsledku přetrvávajícího ozbrojeného vnitrostátního konfliktu, když tak přinejmenším splňuje podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany § 14a zákona o azylu.

Na závěr žalobce namítal, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen *správní řád*), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2, rovněž namítal porušení §§ 2 odst. 1, 50 odst. 3 a 4, 52 i 68 odst. 3 správního řádu stejně jako §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. Požadoval proto, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a uložil žalovanému znovu rozhodnout, požadoval i náhradu nákladů řízení bez specifikace. Součástí žaloby původně učinil i žádost o ustanovení zástupce. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).

Usnesením zdejšího soudu ze dne 12.9.2017 č.j. 60Az 53/2017-16 byl žalobci ustanoven zástupce JUDr. Pavel Sadílek, advokát, se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy. Následně si žalobce zvolil právního zástupce JUDr. Petra Novotného, advokáta, se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, což dne 25.9.2017 oznámil zdejšímu soudu a přiložil plnou moc, proto byl usnesením ze dne 10.10.2017 č.j. 60Az 53/2017-46 JUDr. Pavel Sadílek zproštěn zastupování žalobce a současně mu byla přiznána odměna za zastupování.

Napadeným rozhodnutím ze dne 30.8.2017 č.j. OAM-100/LE-LE05-LE24-2017, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce dne 13.6.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že ho s Ukrajinou nic nespojuje, chtěl by se zde oženit a začít nový život, dále vydělat peníze a pomáhat rodině. Při pohovoru žalobce mimo údajů o své osobě uvedl, že z Ukrajiny odjel v roce 2001, je rozvedený a má jednu dceru, se kterou není v kontaktu. Na Ukrajině má příbuzné, ale nestýká se s nimi, na Ukrajinu se vracet nechce a doplnil, že tam nic nemá a navíc se je tam válka a obává se, že by ho možná mohli vzít do armády. Pokud by se musel vrátit zpět na Ukrajinu, nevracel by se do Charkova, ale spíše do Kyjeva.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, že jej s vlastní nic nespojuje, touha se oženit a začít zde nový život, když ve své vlasti budoucnost nevidí, dále touha vést normální život v ČR, vydělávat peníze a pomáhat rodině. Jako další důvody žalobce uvedl, že na Ukrajině nemá co dělat, nechce se tam vracet, tady si již zvykl a má zde přítelkyni. V neposlední řadě žalobce

také zmínil válku a obavu, že by byl po návratu do vlasti odveden do armády. Za důvod svého odjezdu z Ukrajiny v roce 2001 žalobce označil svoji nepříznivou ekonomickou situaci.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný mimo jiné uvedl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*), Úmluvu o právním postavení uprchlíků, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod.

S ohledem na uvedené žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 7.11.2017 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. K záležitosti současné vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině odkázal na vydané rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaný připomněl, že nenastoupení vojenské služby je trestným činem i v ČR, třebaže zde byla povinnost absolvovat vojenský výcvik zrušena a konstatoval, že samotná povinnost každého občana Ukrajiny, včetně žalobce, účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství atd., nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Navíc za současné situace, kdy do bojových akcí na jihovýchodě Ukrajiny jsou nasazováni jen dobrovolníci a profesionální vojáci, jeho obava je bezpředmětná. Žalovaný opět poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován a nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán dále konstatoval, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, to znamená, že jiné než skutečnosti uvedené v cit. ust. zákona o azylu nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu, je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Snahu legalizovat pobyt tímto způsobem, tedy prostřednictvím mezinárodní ochrany v ČR, nelze těmito důvody podřadit. Žalovaný dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81, ze dne 9. 2. 2006, č.j. 2 Azs 137/2005-51, ze dne 13. 1. 2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a pro přiznání humanitárního azylu podle §

14 téhož zákona a rovněž uvedl, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými v průběhu správního řízení žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 30.8.2017 i vyjádření žalovaného ze dne 7.11.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 30.8.2017 žalobci předáno dne 31.8.2017.

Podáním ze dne 13.11.2017 žalobce sdělil, že nesouhlasí s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání a následně bylo téhož dne soudem zjištěno z Evidence uprchlíků MV ČR, že žalobce má od 2.10.2017 hlášený pobyt na adrese ...

U ústního jednání konaného dne 25.1.2018, setrval zástupce žalobce na podané žalobě a v podstatě zopakoval důvody uvedené v žalobě; uvedl, že se domnívá, že je naplněn důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného setrval na svém původním stanovisku uvedeném odůvodněném rozhodnutí s tím, že v případě žalobce nejsou dány žádné důvody, které by vedly k udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu ani ve formě doplňkové ochrany; žádost se jeví žalovanému jako zcela účelová s cílem legalizace pobytu, proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

*Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).*

Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2

a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná, přičemž veškeré námitky obsažené v žalobě směřovaly především k válečnému konfliktu na Ukrajině a v souvislosti s tím, neudělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Soud uvádí, že pro aplikaci shora citovaného ustanovení § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje stanovená kritéria, která popsal NSS v rozsudku ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 zákona o azylu). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jmenovitě vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9.12.2016, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina z ledna 2017, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 3.3.2017, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2017 ze dne 12.1.2017, z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR Situace v zemi – Ukrajina ze dne 24.11.2016, ze zpráv České tiskové kanceláře „Porošenko počítá na frontě v Donbasu už jen s profesionály“ ze dne 26.9.2016, „Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci“ ze dne 2.11.2016 a „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiku“ ze dne 8.2.2017 a z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103518/2016-LPTP a č.j. 115045/2015-LPTP. Veškeré tyto informace jsou součástí správního spisu.

Zdejší soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49, který uvádí, že: „*Odmitání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmitání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.*“ Žalobce neuvedl, ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen. Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války, je nutné uvést, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její

nevykonávání jsou naprosto legitimní, a to i dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného a uvádí, že výkon vojenské služby tedy nelze považovat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sám o sobě vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. Žalobcem vyslovené přání žít v ČR se svou přítelkyní, rovněž nespadá do taxativního výčtu důvodů pro udělení azylu. Žalobce pobýval na území ČR již od roku 2001, a pokud jde o okamžik podání žádosti o mezinárodní ochranu, tak učinil až poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9.2.2016, č.j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Soud poznamenává, že žalovaný existenci žalobcových vazeb k jeho přítelkyni nepochybnil. V průběhu řízení před žalovaným však nevystaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného a označuje ho za plně přezkoumatelné. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, se soud zcela ztotožňuje.

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky spočívající v porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu stejně jako § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Jelikož žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla

spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani porušení zákona o azylu.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku II. rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který rozhoduje o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.*

V Plzni dne 25. ledna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně